

NEMAMO OVDJE NIŠTA

18. nedjelja kroz godinu, A

Poznate su nam one romantične priče i bajke kad on ili ona “ništa” ne posjeduju pa ipak ulaze u zajednički život, svjesni da zapravo puno imaju: mladost, zdravlje, volju za radom, dobre ljude koji im žele pomoći, a iznad svega imaju najveće bogatstvo – međusobnu ljubav. I onda, poučavaju nas te priče, oni i uspijevaju. Jer, nisu se prepuštali dojmu kako ništa nemaju.

Apostoli nisu bili rako romantični. Kad su vidjeli onoliko mnoštvo gladnih zdvojno su rekli: “*Nemamo ovdje ništa osim pet kruhova i dvije ribe.*” Rekoše da nemaju *ništa*. Kako ništa? A pet kruhova? A dvije ribe? Zar to nije već nešto? I doista. Isus mirno uzima ono malo što su oni imali i čini čudo. Od toga malo nasitilo se više tisuća ljudi.

Rekao bih da je čudo dvostruko. U prvom redu čudo je očigledno: umnažanje hrane. No, drugo mi čudo izgleda ljepše. Naime, zar nije Isus mogao od kamenja načiniti kruh, a od pijeska ribice? Zar nije mogao učiniti da im daždi mana s neba? Isus se odlučuje na nešto što je prelijepo: uzima od učenika ono malo što su oni imali i tu malenu količinu umnaža. Eto takav je Bog. Želi suradnju s čovjekom, makar je čovjekov udio neznatan. No Bogu je vrijedan.

To Bog čini kroz cijelu povijest spasenja, to čini i danas. Bog je mogao sve sam učiniti, može on to i danas. A gle kako on to čini! Poziva Abrahama da se u njemu blagoslivljuje svi narodi. Izabire Izaka, Jakova i Josipa za svoje naume. Bog izbavlja svoj narod iz Egipta službom Mojsija i Arona. Bog ostvaruje svoje naume preko Jošue, Samuela, Davida, preko tolikih proroka. Isus povjerava naviještanje evanđelja apostolima, svoju Crkvu – vođenu Duhom Svetim – Krist na neki način povjerava ljudima, više ili manje vjernima, više ili manje svetima.

No, uvijek iznova ljudi s nevjericom gledaju na Božje naume. Tako Jeremija govori da je dijete i da ne umije govoriti, Mojsije se tuži kako nije rječit, Petar govori Isusu da ide od njega jer je on, Petar, grešan čovjek. Tako i ja danas velim kako “nemam ništa”, kako od mene nikad ništa neće postati.

A Isus nam govori dvije stvari. *Prvo*. Ne mogu reći da ništa nemam i da ništa ne vrijedim. Jer, Bog me je stvorio na svoju sliku, a Kristovom smrću i uskrsnućem uzdignut sam na dostojanstvo Božjeg djeteta. Tijelo je moje hram Duha Svetoga. Na meni je krsna milost i sva Božja ljubav. Je li to malo? *Drugo*. Koliko god moje ljudske sile bile malene, nestalne i nedostatne, Isus traži od mene ono malo koliko imam, a on će umnožiti. Nisu li toliki velikani uložili svoje obične ljudske sposobnosti, a Bog je po njima učinio velike stvari? Tako je bilo sa svim apostolima, sa svim misionarima i propovjednicima. Uzmemo li na primjer svetoga Patrika, začudili bismo se da je, ljudski govoreći, najvećim dijelom njegovim zalaganjem pokrštena cijela Irska. A što reći o tolikim dobrotvorima i velikanima? Sve su to bili obični ljudi koji su surađivali s Božjom milošću.

Posve određeno. Danas od mene Bog traži da budem njegova riječ u ovome svijetu, da budem njegova milosrdna ruka među svojom braćom i sestrama, poziva me da

budem znak njegova praštanja i pomirenja time što ću i ja poraditi na pomirenju i op-
raštanju među svojom braćom i sestrama. Neću valjda i ja reći da “*ništa nemam*”?

Zvonko Pažin